

vuk j krivokapić

članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje. Uz vodstvo
članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje.

članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje.

prelom

članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje.

članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje.

članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje.

članom blagoj se uživo je bio imao
četvrti predavanje.

se u sobu. Pomicli, začuđen neobičnom pojmom, nije li mu se sve
da samo pričinilo. Zapali cigaretu i sedne za šank. Vreme je bilo
da krene na predavanje. Ispi još jednu čašicu džina i počne se oblačiti.

Muzika je dopirala iz lokalne smeštenog u podrumu neke sive
zgrade. Zastao je slušajući takve dobro poznate melodije. Marina
je često pevajući tu melodiju. Pevušila je i one večeri kad ju je
zatekao u Ivanovom zagrljaju. Vraćao se iz biblioteke, umoran, i
slučajno prošao kraj Ivanove kuće. Prozor je bio otvoren i iz sobe
je odjekivao njen glas. Začuden, smatrajući da je otišla kod majke
kao što mu je rekla, nagnuo se i video je kako polugola deži pod
njim i peva mu na uvo kao što je to njemu često radila. Nije htio
da pravi scene, mirno je produžio, a ujutru, kad se vratala, tukao
ju je do iznemoglosti. Drugi dan ga je ostavila. Nije mi žalio za
njom.

Posle podne je došla Amalija. Gegala se po stanu i pevala, otkri-
vajući tamne butine kroz prorez na suknji. Pila je džin i pričala
mu o svom sinu koji je dan pre napunio petnaest godina (kako se
sprema da postane gimnazijalac i kako je već našao sebi devojku),
neku čupavu klinku sa okruglim cvikerima i dominastim Zubima.
Pričala je o tome i dok je ležala na krevetu i povremeno ga poziva-
vala piškavim glasom: Abrahame, Abrahame, ... a kad je došao i
legao kraj nje, zamišljeno je kažiprstrom trljala mladež na njegovom
levom rameunu i dalje brbljala (o komšiji koji je progoni pogledima
svak dan i neprestano joj zaviruje u stan).

Savesno obavljajući čin, čutke je gnječio njeno tannoputo telo,
a onda otišao u kupatilo. Ona je ponovo hodala po stanu, pila džin
i brbljala (o letovanju u Dubrovniku kud će otići sa majkom i
sinom, o palmama i peščanim plažama snabdevenim lepo građenim
muškarcima), smejala se i zvečkala čašama na šanku. Zapalio je
cigaretu i izašao na balkon. Amalija mu se gadila. Čudio se sebi kako
može da je tripi sa tim neprestanim brbljanjem i gluškim ponaša-
njem. Dolazila je kod njega tri puta nedeljno i smatrajlo je to
svojom najčvršćom ljubavnom vezom, upoznala ga sa majkom (biv-
ša prostitutka napudrana lica orvenih usana presahla tela) i već se
danim potpisivala njegovim prezimenom iako joj je on stalno go-
vorio da nema nameru da se ponovo ženi.

Naslonio se na balkonsku ogradi i izmenađeno zastao. Tajan-
stvena žena u šarenoj lepršavoj haljini nailazi se na leve strane.
Hodala je istim trptom korakom, obnaženih ruku pripajenih uz
bokove. Opet joj nije video lice, već samo vitko telo i gustu kosu.
Preneraženo je ugledao kako podiže levu ruku i nadlaničicom zaba-
cuje kosu na led. Isti pokret na isti način; grčevito je stezao
ogradi, zanesen, nesposoban da shvati. Stomak mu je podrhtavao.
Općinjen, pratio je vittki stas žene kako gracioznim koracima nestaje
iz njegova vidokругa. Činilo mu se da sanja. Zatetura se. Amalija je
i dalje pričala (o izložbi Renoarovi slike u Londonu koju je
posetiila i u užasnim bojama i metalentovanosti slikara). Ukočeno
je zurio u zid, grizuci Zubima stenke čaše i halapljivo gutao alkohol.
Ponovo je video pred sobom ženinu ruku i prste kako se zavlache
u kosu sklanjavajući je sa lica. Amalija je brbljala (o nekom čoveku
koji je pao sa osmog sprata i ostao živ, ona je to smatra glu-
pošču otkud neko da padne sa osmog sprata i ostane živ). Zatvorio
se u klozet kako je ne bi slušao i setio se hoda nepoznate. Bio je
siguran da mu se nije pričinilo. Amalija je stajala pred klozetskim
vratima i pričala (o svojoj bolesnoj majci i njenom zabrinjavajućem
visokom pritisku). Izleteo je besno i ne osvrčući se na njene prote-
ste, izbacio je iz stana. Onda je odahnuo i pokušao da trezveno i
hladno razmišlja.

Prelom je odjeknuo tupo, u jednom trenu, sasvim neočekivano,
ispustio tih praskavi jauk i zamro sleđen, u novom obliku. Niko
se nije pomerio. Svi su sedeli za svojim stolovima, mirni i ravno-
dušni. Čula, sapeta u prasku, nervozno zaigravši u šoku događaju,
posle nekoliko minuta su se smirila i zbunjeno prihvatile tok. Tok
preloma. Grčevito je pridržavao rebro u strahu da ne sklizne sa
stolice i još jednom se začudio što нико nije primetio promenu.
Prelom je bio tih i tup, ali ipak dovoljno snažan da skrene njihovu
pažnju. Nalazio se u tesnacu, okružen oštrim plohamama kamenih
gromada. Toliko se brzo širio da je ramenima gurao njihove bokove,
napinjao se da ih odgura od sebe. Oborio je glavu na vlažno truplo
šantka i prigušeno mrmljao. Negde iz daljine dopirao je smeh. Naglo
je podigao glavu i sukobio se prisilno sa hladnim pogledom tečnosti
iz flaše. Osetio je bol u jetri i još čvrše stegao povređeno rebro.
Ruka u belom mantili, čunasta i bogata sitnim crvenkastim dlači-
cama, ulete mu naglo u vidokrug držeći između palca i kažiprsta
debeli špic sa dugačkom iglom. Morao je da beži. Više ga nije
bolelo samo rebro, već je bol obuhvatilo čitavo telo. Pože da peva.
Promrmlja nekoliko taktova neke stare koračnice, pa se prene.
Morao je da beži. Osetio je vruć bol u butini i naglo izgubio svest.

Do osam sati uveče sedeо je u gradskoj biblioteci prelistavajući
književne časopise, a onda je otišao do Alfreda i Emili i s njima
popio kafu. Emili se nežno raspitivala za njegovo zdravlje, a Alfred
je pričao o konjičkim trkama. Alfred je rekao: baš si mi simpatičan,
Abrahame. Emili je rekla: još malo pa će te padavica sasvim
napustiti. On im je ispričao svoje susrete sa tajanstvenom ženom,
a Alfred se smejavao i govorio da i on često viđa jednu ženu ali ona
se zove Emili i uopšte nije tajanstvena, a Emili se naljutila i zahteva-
vala da je za kaznu poljubi pedeset puta, Alfred se branio, ali
bezuspešno, jer je naposletku ipak popustio i udovoljio njenoj želji.

Na zidu je visila dedina slika. Deda je imao koščato lice i tanke
brčice. Deda je nekada bio veliki sportaš i velika sportska nada.
Voleo je pse i trčanje, tako da je pse trenirao i oni su mu služili
kao sparingpartneri. Svake nedelje je trčao do Đakova i natrag.
Kad se trkao sa Takikom, prvih deset kilometara bilo je sve u

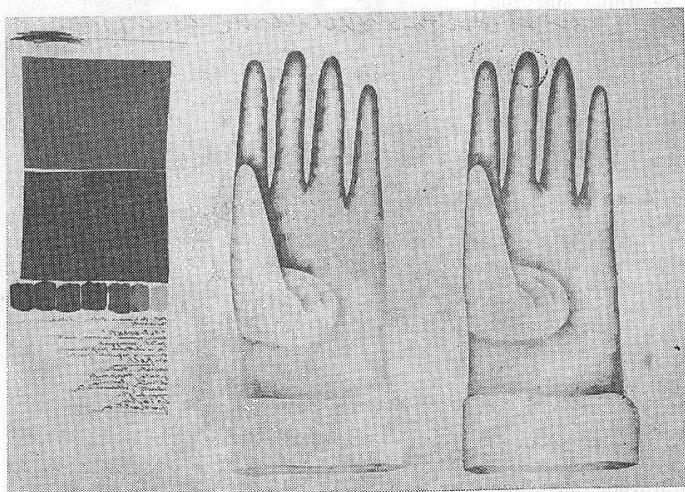
redu: Takika je bio napred, a deda pozadi. Kod tridesetog kilometra Takika je prepustio dedi vođstvo, a kod četrdesetog, deda je morao da stane jer se pas valjao na zemlji, dignuvši sve četiri uvis. Posle toga sedam dana nije lajaao. Deda je bio fenomen. U tridesetpetoj godini obesio se, jer ga padavica toliko stegla da nije smeo da potrči ni metar. Izašao je i šetao ulicama, razmišljajući o obnaženim ramenim plavokose neznanke. U ponoć je svratio u neki noćni lokal, popio tri piva i posmatrao zagrljene parove u zamračenim separema. U tri sata legao je u krevet i umoran, zaspao.

Ujutro je telefonirao majci i dopisao tri strane nedovršenog eseja koji je trebalo da objavi u lokalnom književnom časopisu. Jasmina je došla kad se spremao za kupanje. Nosila je pod miškom tri sveske i odmah s vrata počela da mu objašnjava što nije razumela na njegovim predavanjima. Nije mu se dopadalo njeno slobodno ponašanje i znao je što već susedi pričaju o njemu i lepoj maturantici koja mu redovno dolazi na instrukcije. Dva sata šetao je po sobi i pričao joj o egzistencijalizmu u slovenačkoj književnosti, dok je ona sedela u fotelji, bestidno raskopčane haljine, sa olovkom u ustima i pažljivo ga slušala. Prisiljavao je sebe da se koncentriše na temu o kojoj je pričao, a da ne posmatra oble, razotkrivene butine, razmalknute i požudno isturene prema njemu. Kad je završio, ponudio ju je pićem, a ona je spremno prihvatiла poziv. Sedeli su za šankom i razgovarali. Ona se čudila što nije oženjen i interesovala se kud izlazi uveče, a on je smireno ispijao džin i kratko joj odgovarao. Posle pete čašice više nije mogla da se kontroliše, ljudala se na stolici. Tupo, je posmatrao njen lepo lice. Pokušala je da se seti svog prvog opijanja. Jasmina se kikotala i stuštila na njegova prsa. Hladno je poljubio u usta, bez želje. Opuštala se i stezala za ramena, a on je ustao noseći je na rukama i odneo u krevet. Pokrio ju je čebetom preko glave i tiho izašao.

Pri trećem susretu sa neznankom, sve se ponovilo iz prethodnih. Stajao je na balkonu, a ona je naišla u istoj šarenoj haljini, lagano koračajući. Sad više nije osećao uzbudenost, već hladne žmarce. Činila mu se kao duh. Trudio se da što bolje ureže u pamćenje svaki detalj na njenom telu. Otklonivši istim sporim pokretom kosu, na tren joj ugleda profil. Lice mu se orosilo znojem. Oblo čelo nežno se stapalo sa korenom tankog ravnog nosa i dalje pretapalo u par debelih, senzualnih usana, čiji su završeci oblikovali bradu i gubili se negde pod nemirnom haljinom na drhtavim prsim. On pretrne. Ne oklevajući, potrča. Hitro se spusti niz stepenice i izlete iz zgrade. Ulica je bila prazna. Vratio se u stan, zburjen i slomljen. Citavo veče proveo je za šankom, popio pola litre džina i pijano razgovarao sa nepoznatom. Nazvao ju je Morenu (to mu se imenočilo najprikladnije), vikao na nju i smejavao joj se, a ona je čutala, šetala po sobi i s vremenom na vreme rukom otklanjala kosu sa lica. Pijan i besan, umorno se svalio u krevet. Pre podne šetao je u ulicama, nadajući se da će je sresti. Svratio je u jedan restoran i ručao, a onda nastavio šetnju. Srevo je Veru. Hodala je s druge strane ulice, sa velikom crvenom taštom pod rukom, razgledajući izloge. Zastavši, posmatrao ju je. Vera na igranci, razgaljena, pomahmatalih bokova, zajapurena lica, uz osmeh opipava muškarce što se guraju oko nje. Vera pored njega, nezainteresvana, priča o svojim novim cipelama, novoj haljini, novim farmericama, novim rukavicama... Vera u društvu snobova, neobrazovana, nepismena, hladno sluša njegova predavanja o delovanju intelekta na covekove emocije i klima sućutno glavom, ne razumevajući. Vera oko njega, hladna, uvek spremna da prihvati svaki razgovor koji nikada nije shvatala. Vera kao daleka zabluda...

Posle podne održao je tri časa u gimnaziji i vratio se kući. U sobi ga je čekala Jasmina. Ušao je čituke i zaključao za sobom vrata. Jasmina je rekla: ukrala sam ti ključ, Abrahame, i napravila meni jedan. Zapalio je cigaretu i naslonio se na zid. Nije sмео da se uzbudi, jer uzbudjenje donosi padavici.

(u laganim hodu ona podiže ruku i elegantno gura kosu na ramena na čas se ukazuje profil on drhti ona nestaje).

pozzati concetto (italija) »jedna i druga rukavica«

Jasmina je rekla: čini se da sam se prekjuće dobro napila. Izuo je cipele i skinuo odelo. Kravata ga je gušila. Jasmina je rekla: odlučila sam da pobegnem od kuće i preselim se kod tebe. Setio se lekara i saveta da se ne sme uzbuditi. Padavica je kao alergija. Samo što za razliku, ona čoveka ubija. Jasmina je rekla: što kažeš na to? Pogledom obuhati čitavu sobu zajedno sa Jasminom i duboko u zdahne. Te moći sanjao je Zorana. Sanjao je kako čuje na ledini pred dedinom kućom i igraju klikeri. Žoran se smeška, a onda naglo ustaže i trči. Abraham potrči za njim i gada ga klikerima. Zoran dolazi do svog groba i nestaje u njemu. Abraham stoji pored groba, koji je staklen tako da vidi Zoranu kako leži u njemu. Zoran mu više: što ču ti ja? što ču ti ja?!, a Abraham besno vadi iz džepova kliker i gada ga. Klikeri se odbijaju o Zoranovu glavu, a on se smeje.

(Zoran umro dodi odmah sutra sahrana)

Sećao se Zoranova pogleda one večeri kad se kotrljao sa Branom po krevetu. Branka je drhala, gola se izvijajući pod njim, i on je u jednom trenutku naleteo na Zoranove oči. Slika je visila na zidu nasuprot njih i sa nje Zoran ih je netremice posmatrao. Abraham je skočio, izbacio Branku polugolu u hodnik, a onda stao pred Zoranu i besno ga preklinjao. Potom je seo i zaplakao.

Probudio ga je telefon. Javljal se Amalija. Pričala je (o tome kako je dugo razmišljala o njegovim čudnim postupcima, konsultovala i majku i zaključila da je poželjno da joj se izvini ukoliko da nastavi vezu), a on je iskoristio prvi predah, opsovao joj majku i nju samu poslao do vraga, a onda spustio slušalicu ne čekajući njenu reakciju.

U sredu je otisao u bolnicu na pregled. Sedeći u čekaonici prepujan bolesnici, i gušćeći se u duvanskom dimu, dobijao je napade kaša i nekoliko puta trčao u toalet, strahujući da ne povrati u čekaonici. Naslonio se na prozor žedno upijajući sveži vazduh. Ispred bolnice prostirao se mali lepo uređeni park. Posmatrao je klupe, sa urezanim imenima i kružićima na naslonima i zelenu travu pod njima. Marina je sedela na klupi pod širokom širošnjom drveta, a on je šetao ispred nje i objasnjavao joj svoje shvatanje poezije. Ona je ljudala prstom po drvetu i dosadivala se. Kad je seo pored nje, pripila se uz njega i rekla: mene ne interesuje poezija, mene interesuješ ti. I dugim spretnim prstima prodirala kroz njegove pantalone.

Jedna bolničarka žučkastog lica izade iz ordinacije i on se okreće. Tri bolesnika odazvase se njenom pozivu i zajedno s njom nestadoše u ordinaciju. On se ponovo okreće prozoru. Morena je naišla s leve strane, pojavila se iznenada iza bolničkog zida, u istoj lepršavoj haljinji, golih ramena. Skamenjen, ukočeno je pratio spori hod i ruku što je istim nežnim pokretom otklanjala kosu. Odskočio je od prozora, poleteo kroz gornju bolesnika, spuštajući se vratolomno niz stepenice i sav zajapuren izleteo u park. Tri čoveka u šarenim ogaćima zastadoše, ljubopitljivo mereći raščupanog čoveka, koji se osvrtao, trčao kroz park i besno uzvikuvalo neke nerazumljive reči. Onda je stao, naglo, i stezao svoje grudi, kao da mu je ponestalo zaduha. Zgrčio se, ispušto bolni uzdah i srušio na zemlju. Neko glasno pozove lekaru. Čovek se gradio na zemlji, gušćeći se. Dva bolničara dotrače sa nosilima i brzo ga odnesuše u bolnicu. Tri čoveka u šarenim ogaćima mirno nastavise šetnju. Na putu kući, svratio je u redakciju. Objasmio je uredniku (kosmatom muškarcu kockasta lica), kako je dva dana bio u bolnici i izvinio se što nije bio u mogućnosti da završi obećani esej. Urednik je sučutno klimnuo glavom i Abraham se uputio kući. Ne izvukao cipele, bacio se na krevet. Telefon zazvoni. Pokušao je da zaspipi, stezuci očne kapke. Zvonce na ulaznim vratima odjeknu tri puta, a onda utihnu. Nije uspevao da zaspipi. Ustao je i tumarao po stanu, kao sumanut. Dohvatio je jednu flašu džinu iz regala i pio iz nje, hodajući. Mislio je na Morenu i na susret u bolničkom parku.

Posle završenog fakulteta, Abraham je uz pomoć roditelja kupio mali stan. Hranio se po restoranima, a svačje druge subote nosio majci prljavi veš na pranje. Epilepsija ga je popuštala. Razveo se sa Marinom i živeo sam. Konačno je mogao da se posveti knjizi i piću.

Već sasvim pijan, srušio se u krevet. U slepočicama je osećao bolno dobovanje, a telo mu je utrnulo. Iscrpljen, utonuo je u san.

Morena se nije pojavljivala već deset dana i za to vreme lutao je gradom poput isposnika, unezvereno bludeći pogledom po ulicama i parkovima očekujući je iza svakog drveta, iza svakog ugla. Pio je sve više i postajao tromiži. Amalija ga je zvala još dva puta telefonom i oba puta nije htio ni da je sasluša. Subotu i nedelju proveo je zaključan u stanu, ne otvarajući vrata nikome, uz piće i muziku. Šetao je po stanu i zamišljao Morenu pred sobom.

Pojavila se teki druge nedelje, posle podne, kad je polupijan izašao na balkon ljudajući se i pogledom pretraživao okolne zgrade. Dolazila je oborene glave, u istoj svilenoj haljini, meka koraka. Damari su mu pucali. Prolazila je pokraj balkona i dizala golu ruku prema žutoj kosi. Oblis ga crvenilo. Otvori usta i zaurla, dozivajući je. Nije se osvrtao. Gledao je vitku leđa i ritmičke pregibe kolena. Vikne još jednom i pokuša da je pogodi flašom. Staklo se raspršta o asfalt, a ona se i ne pomeri. Sunce se povlačilo. Senke zgrada postajale tanje. Izbezumljen, zgrabi drhtavim rukama ograju balkona i u jednom trzaju polete u ambis. Sunce se povlačilo. Uđario je svom snagom o pločnik i razlio se po njemu. Dva čoveka dotrače i klekuše kraj njega. Sunce se povlačilo.

Postepeno, obrazova se krug ljubopitljivih ljudi oko njegova smrskana tela i sa svih strana zabrujaše komentari.